

POPPELIN

RUMMUTTAJA

novelleja

MARKKU HEINO

POPPELINRUMMUTTAJA

Esipuhe

”Vallalla on käsitys, että elämä on matka. Ainoa taival, minkä todellisuudessa teen on empimiseen asti tylsyttävä liike korvieni välissä. Jonkinlainen pelastus olemassaolon ahdistukseen ovat sanat ja niiden asettelu selittelevästi peräkkäin. Se, mitä niillä yritän sanoa, on vain oman käsityskykyni ja maailmankuvani tuottamaa illuusiota. Elämä on alkuräjähdyksen oikku ja avaruudellisesti merkityksetön ilmiö. Tarraamme selityksiin ja tulkintoihin jumaluusopeilla ja omaa etuamme tavoittelevilla väittämillä. Että pysyisimme jotenkin järjissämme. Mielikuvitus rakkaimpana ystävänä on onneksi antanut vapauden tarttua ulottuvuuteen, joka lohduttaa ja saa minut hyvälle mielelle. Prosessoin kirjoittamalla itselleni. Tässä kirjassa laveeraan suurelta osin miehen identiteettiä ja olemassaoloa ja sijoittumista yhteiskunnallisiin rooleihin. Rakastumista ja ihmissuhdeoireistoa. Kaikissa hahmoissa löydät kenties minut tai itsesi. Tai mitenkuten, katsot mieli nyrjähtäneenä maailmankuvasi sivupoluille. Muuten vaan ohi normista. Teos ei ole tarkoitettu missään tapauksessa elämään vakavamielisesti suhtautuville. Tarkoituksenani ei ole loukata ketään. Mielensä pahoittamisesta vastaa jokainen itse. Ollaan tunteisammekin vastuullisia. Toivottavasti vireystila siihen riittää. Naislukijoille tekstien selittelevä parametrasto antaa toivon mukaan mahdollisuuden tulkita miestä nyky-yhteiskunnan roolijakojen murtuessa”.

- Markku Heino, Kauniainen 19.1.2019 -

KIITOKSET

Peileilleni ja kohtaamilleni aidoille hymyille,
naurulle, rakkaudelle ja kaikille kiertoon kasvaneille,
maailman vääripäin näkeville.

- ♥ - C - ♥ -

Markku Heino

Poppelinrummuttaja

Novelleja

© 2019 Markku Heino

Kannen kuva: Jouko Nuora

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-20233

Sisällysluettelo

POPPELINRUMMUTTAJA	7
TERJE, JALKAPALLOILIJAJA.....	14
VALKOKAULUSPAKOLAINEN	22
JUOKSUPARI.....	30
RAKASTUS	43
KAKKOSKETJUN MIEHET.....	55
IHMISSYÖNTIÄ	62
KARKEAKÄYTÖKSINEN MIES.....	80
RUNOILIJAT.....	87
HYÖNTEISISTÄ	104
MISSÄ ON SOPIVA HIIHTOLATU?.....	110
GEOKÄTKÖILYÄ	118
RUNKKARIT	131
AAMUREISKA	143
EKSISTENSSIÄ	150
KOIRANOMISTAJA	158
ITSE MURHAAJA	169
HIEROJA.....	178
ARMOITETTU	192
RUNOILIJAJA	205

POPPELINRUMMUTTAJA

Tarmo Karlssonin rakas harrastus

Perniö, kesäkuu 1998

”Etevimmät keskustelut ja rakentavimmat vuoropuhelut käydään oman pään sisällä. Hölskyvien tunteiden ruotiminen oman egon kanssa jouduttaa parhaiten omaa kasvua. Peilejä ei tarvita kuin eteisessä ja kylpyhuoneessa.” Näin väkevästi ajatteli Tarmo Karlsson ja tuli samaan päätelmään tänä tiistaiamuna, juuri kun aurinko naukui lupaa syyshämärältä kynsiä hetkeksi valoviiruja tontin rajalla, kuusiaidan varomattomista aukoista.

Nytkin, aamuvirkeäksi terästäytyneenä, Tarmo vilkaisi eteisen peiliä ja tunsi olonsa tyytyväiseksi, ehjäksi. Hän eli omaa selkeäkulmaista elämää ja edessä olisi ansaittu arkivapaa. Ainoa problematiikka joka askarrutti Tarmon mieltä oli, kummat kapulat hän valitsisi. Hikkoriset vai tammiset? Molemmat mukaan tietenkin! Seijaa pitäisi pyytää päällystämään viime syksynä askarreltu kapulakotelo,

jonka saisi selkään kuin jousiampujalla. Toivottavasti Seija ei ajattele, että olen ihastunut häneen. Tässä on nyt niin monta muuttujaa, vastuullinen ja haastava vuorotyö linja-auton ja taksin kuljettajana, tuleva putkiremontti, mökin talviteloille laittaminen, kunnallisvaaliehdokkuus.

Mukavahan Seija oli. Mutta nyt oli päästävä metsään. Ei niitä poppeleita joka nurkan takana kasvanut. Haapoja kyllä riitti, mutta niiden värinä alkoi ennemminkin väsyttää kuin toi oloon ylevyyttä. Onneksi oli suunnitelma. Perniöön ei ajaisi kauaa Hakunilasta. Mukava päiväretki. Solbölen tuoksupoppelin kohtaaminen olisi niin jännittävää! Siellä se odotti, Kärtingevikin reitillä. Nissan Micra ei kyllä ollut paras mahdollinen maatieauto pidemmille retkille, mutta kaupunkiautohan tässä oli etusijalla. Onneksi Tarmo ei ollut koskaan kuullut Seijan ajatusta siitä kuinka huvittavalta näytti kun 195-senttinen, 145-kiloinen miehenkõriläs olutmahoineen änkesi kauppakassin kokoiseen menopeliin. Sitä paitsi selvästi näki kuinka jousitus huojahti vasemmalle ja auto jäi hieman kallelleen, ottaisipa Tarmo mutkat ja äkkikäännökset rauhallisesti, oli käynyt huolentapainen ajatuksen alku Seijan mielessä useamman kerran, silti tunnistamatta omaa ihastusta tuota omintakeista poppelinrakastajaa kohtaan.

Tarmon minäkuva oli pursuavan suloinen itseään kohtaan. Kehonkuvan täytti laulu kerubista, jonka hallussa on metsän mieli ja maan tuoksu. Vaikka Tarmon hiukset olivat kuin 80-luvun insinöörikuosin ja takatukan välinen hybridi, niin hän ajatteli kutrinsa koristavan meloninmuotoista päätänsä kuin Rodinin mietteläillä veistoksilla. Mielenmaisema oli pehmeinen kuin aran juhannusruusun ensimmäinen nuppu. Laulaa hän ei osannut, mutta hänen pään sisäinen puutarha rakasti omaa kurlutusta, jota mies kutsui ”hoituroinniksi”, elämän aarioinniksi.

Retken eväiden teossa piti olla tarkka. Koko tunnelma ja session intensiteetti ja harmonia saattaisi romahtaa väärän tankkauksen tai epämukavasti toteutetun taukotuokion vuoksi. Aivan sama kuin aikoinaan jääkiekkoillessa. Kaiken piti olla täsmällisesti. Mailan varren katkaisu, lavan erkkaus ja pyöristykset, varusteiden päälle pukemisen järjestys, luistinten nauhoitus. Juustohöylän lapaa oli taivutettu aavistuksen verran tiukempaan kulmaan. Juuston paksuus oli ensiarvoisen tärkeää. Viipaleen pitää syleillä korppukinkkua oikean paksuuden verran ja riippui leivästä, tulisiko kaksi siivua vai yksi, tomaatti ja kurkku viipaloitiin eri rasioihin, ettei päällyste päässyt vettymään. Salaatti otettiin mukaan vain tumman, makeamman leivän kanssa. Seija perhana! Oli sen yhden kerran järkyttänyt erästä retkeä laittamalla basilikanlehtiä muka mausteeksi ja inspiroimaan kinkkujen

väliin. Miten hän sattuihin silloin käväisemään ja tarjoamaan apuaan kiireessä? Hyvä ettei koko rummutus jäänyt väliin tuolla kertaa. Mikä painajainen! Tarmo muisteli tuota onnettominta päivää. Ihmeellisesti oli kuitenkin apu ollut lähellä, yksinkertainen kahvikupillinen ruotsalaista tummaa paahtoa, taisi olla nelosen rostia, lirauksella luomupunaista maitoa. Kaikesta todellakin selviää, ajatteli Tarmo jo hieman kiihtyneenä, tiukkasi otetta juustohöylän kahvasta ja antoi terän leikata sujuvasti täydellisen siivun ruskeankeltaista kermajuustoa. Yksi siivu väliin rullaksi ja imaisten suuhun. Elämän lempeä maku. Tarmo hymisi itsekseen: 4 kpl tummaa pyöreätä ruisleipää, kaksi paria pakattuna vastakkain, välissä voipaperi, koko komeus folioon käärittynä, kurkku- ja tomaattisiivurasia, 1 banaani, pieni termospulla itse keitettyä kahvia, 20 cl VSOP konjakki, litra hanavettä omassa juomapullossa, suklaalevy ja Satsuma. Onneksi oli Satsuma-aika. Oluet jätettiin kotiin retkenjälkeisen saunottelun kyytipojiksi. Äärimmäisen tyytyväisyyden syvä huokaus ja kaikki oli valmista, vaelluskengät jalkaan ja menoksi!

Parhain innostus on kuin uni, jota ei tahdo muistaa, mutta joka jättää turvallisen, pehmeän syleilyn olon jossa koko ruumis huojentuu ja rentoutuu. Se on kuin poutapilven kosketus, joka käyttäytyy kuin heliumpallo, koskettaen ihoa raikkaana ja samalla nostaen koko sielun. Tarmo koki juuri tämän. Koko automatka oli vain hetki renkaiden

huminaa ja moottorin hiljaista laulua. Samoin lyhyt vaellus miehen mielestä mystisen puun luokse. Yhtään muistikuvaa, mieleen tarroittuvaa ajatusta Tarmo ei muistanut reitillä tämän Suomessa erittäin harvinaislaatuiseen puun luokse. Taukohetki siirtolohkareen kainalossa oli mennyt kuin valmistavana puhdistusriittinä sielunmessua varten. Eväiden täydellisyyskin korosti Tarmon kokemaa mielenrauhaa. Läheltäpiti tilanne pääsi melkein syntymään kun yksi herkkuleipään uppoava puraisu osui kymmenesosamillimetrin päästä alahuulesta, huulesta joka ei koskaan ollut koskenut naisen hellyyttä antavaa suuta. Siitä mies oli onnellisen tietämätön, siitä että olisi joutunut kavahtamaan fyysistä tuskaa ja siitä, että Seijan suudelma olisi toiminut kuin seireenin lumous.

Koillis-Aasiasta kotoisin oleva *Populus Suaveolens* oli lajinsa 15 metriä korkea näyttävän kaunis lehtipuu. Jos Tarmo olisi osannut pysäyttää verenkiertonsa puun edessä silkasta kunnioituksen osoituksesta, olisi hän sen tehnyt. Silti arvostavampaa hiljaisuutta ei kukaan muu ihminen tämän planeetan päällä olisi osannut osoittaa tuota luontokappaletta kohtaan kuin tämä suomalainen entinen varsin tunnettu mestaruustason jääkiekkoilija.

Ensimmäiset selkeäpiirtoiset ajatusrakennelmat alkoivat piirtyä Tarmon aivoissa. Tähän hetkeen mies valitsi hikkoriset kepit. Tarmo oli tullut siihen tulokseen, että rummutus, loitsinta tai ”hoiturointi”, tuli

aloittaa juuria ympäröivästä maasta, ensin kevyesti tanssahtelemalla ilman sanoja, hellimmällä hyräilyllä. Kuin herättäen puun juuriltaan ja valmistaen varsinaiseen kosketukseen ja siihen rytmiin, mitä ihmisen sielulla oli kasville sillä kertaa tarjota.” Minä olen suomalainen mies ja tahdon olla sinulle hyvä”, ajatteli Tarmo mielessään toivoen välittävän ajatuksen poppelin lehvistöön, ettei se säikähtäisi ensimmäistä sivelyä. Niin, sivelemällä ja hankaamalla näkyvissä olevia juuria ja käsittelemällä rungon alaosia vastaavasti ennen tahtipuikkojen käyttöä, aloitan tämän, niin kuin ennenkin, rauhoitteli Tarmo itseään. Vaikka puu on erikoislaatuinen lajinsa parissa, toiminevat samat lainalaisuudet, vakuutteli hän vielä itseään. Olet selkeästi hyvillä lämpösummilla kasvanut, kuin Ruhtinaan poppeli, sinä ansaitset tämän.

Mies oli varma, että puu havahtui ja esitti niiauksenkaltaisen hyväksymisen eleen, kun Tarmo hieroi ystävällisesti puun juuria ja kylkeä. Vihdoinkin jotain muuta kuin taivaaseen tuijottamista! Kuka oli tuo mies joka tarjosi omaa energiaansa ja lämpöä yksinäiselle metsän kasville? Normaalistihan ihmiset tulevat ja kietovat kätensä ja tyhjän ruumiinsa puiden ympärille ja imevät ne kuiviin. Näin Tarmo ajatteli että puu ajatteli hänen toimistaan. Hyväksyvästi ja aidon uteliaana.

”Laulan sinulle hoituran, Oi ystävä-poppeli!” Tarmo taputteli ensin käsillä juuria ja rungon tyveä. ”Tämä voi ensin vähän tuntua,

mutta haluan rytmittää kiertoasi ja aktivoida sisintäsi”. Hikkoriset rumpupalikat kädessä hän aloitti shamanistisen rytmiiikan mukaan jyskyttää voimistuvalla tahdilla, ensi juuria ja sitten runkoa ja alimpia, tavoitettavissa olevia oksia. Hymisevä mantra oli yksinkertainen ja selkeä, puhdas ja naturistisen naiivi:

Po-po-pop-pop-ppaan, po-po-pop-pop-ppaan aaaaaa jea JEAA!

Tämä toistui nousevan ja laskevan intonaation kierrolla noin sata kertaa, kunnes Tarmo oli aivan tyhjä ja hän horjui pitkäkseen puun tyveen horrosmaiseen valveuneen, jossa arjen ja menneisyyden ihmisten päälleen kaatama kuona oli poistunut ja jäljellä oli vain uusi alku ja metsän voima.

Tarmo nukahti kuin taiottuna ja vihittynä salaiseen tietoon, molemmat kädet nivusissa, vasen kämmen kiertyneenä hellästi kivesten ympärille, oikea pusertuneena rahisevalla otteella hämmennyksestä värisevän kalun juureen, suu auki karhun unta kuorsaten. Unessa hän matkasi päivän kokemuksista rohkaistuneena Heinolan Tsaarin poppelille. Uusi nahkainen ja riimuin kuvioitu rumpupalikkakotelo selässään.

TERJE, JALKAPALLOILIJA

Terje Vikarsson, landslaget Sverige

Ruotsi, Hallandin lääni, Varberg, toukokuu 2018
Venäjä, Nižni Novgorodin stadion, kesäkuu 2018

Kuten armon kisavuonna 2018 saattoi arvata, kääntyivät katseet kateellisina Suomenniemeltä kohti länsinaapuria. Lähimpänä varteenotettavana mahdollisena pienmomenttimaana jalkapallon MM-kisoihin oli selviytynyt Ruotsi, joka kellisti karsinnoissa Italianakin tunnetun spagettimaan muka epäpyhin keinoin, antikristusjalkapallolla, kuten armollisen Paavinkin oli kuultu juputtavan. "Ex nihilo nihil fit. -Tyhjästä ei synny mitään."

Keltapaitojen harmaaseen massaan sulautuvin, mitättömin hahmo, jonka varjoa ei meinannut tunnistaa vihreän pelikentän taustasävyä vasten, oli Terje Björn-Ulf Vikarsson. Platinainen kutrisävyltään ja aavistettavaa viikinkimäistä hartialeveyttä

tunnistettavissa. Nopody-Terje pelasi vasta toisella kotimaisella sarjatasolla, joten oli hämmästyttävä ihme, että hän oli päässyt maajoukkuerinkiin ja tullut nimettyä Venäjälle matkustavaan ryhmän. Vaikka valintaskandaali, Zlatan-spekulaatiota tässä miettimättä, oli tosi, niin Tebben habitus ja muu luontainen tunnistettavuus, preesens sosiaalisessa mediassa aivan kuin haihtui olemattomuuteen ja unohdukseen. Urheilutoimittajilla ei loppujen lopuksi ollut tietoa siitä, mille paikalle hänet edes oli ajateltu sijoitettavan. Vähänpä he olisivat hämmentyneet, jos heidän muistikuviiin olisi piirtynyt myös se seikka, että hänen edustamansa seura Varbergs majaili ennen kisoja sarjataulukon häntäpäässä. Mikä todellakin oli Böna-Uffen arvo joukkueelle?

Barbro Brunhild Isaksson luetteli juuri kullannupulleen kauppalistaa ja samalla kiiruhti nopeasti vessanpöntölle hunajalta kihelmöivälle ilopissalle. "Lyssnar du Terje!?", varmisteli Babbe oven takaa, että pojkvännen oli saanut kaiken ylös ja kunhan vain muistaisi tuoda kaiken mukanaan...tänään ska vi fira fest trallallallalla, oli Brunhid aivan mahdollottomalla tuulella, niin monta syytä iloon, juhlaan, rakkauteen ja siihen mikä oli juuri saanut hänen häpynsä kostumaan häpeämättömästi. Babbe ajeli heti kolmionsa, silkinpehmeäksi ja värjäsi sen keltasiniristillä, kun oli kuullut maajoukkueuutiset. Uuh!...Varbergs Bois FC:n kotiareenalle mahtui 5000 katsojaa, nyt

lähdettäisiin tyttöjen ja koko kotikylän voimin suurille areenoille. Vieläköhän Jessika teki nopeita, edustavia meikkejä ja kampauksia? Ottakoon matkasettinsä mukaan! Terje viimeisteli suihkunautintoaan kuivaamalla viimeksi alapäättä, unohtui kourimaan siistittyjä kiveksiään, tarkastamaan taaksevedetyn esinahan ja terskan kunnon. Myhäillen hän viivähti BabsyBrunssun kieroilemassa sähkökässä iltasetissä, jossa hänkin oli pyrkinyt antamaan parhaansa – kuten näissä hommissa aina. Pidä tyttö pirteänä, niin pidät hänet lähellä! Oli hän kerran uskaltanut tunnustamaan seurakaverilleen Lothar Moorhouselle, Swanseasta asti tulleelle rotevalle topparille. Lothar siihen urahten toverillisesti: Spot on! Said spotted dog!

Muotovalio Terje sopi kuin sopikin nykypalloilijan raameihin: 24 v., 182 cm pitkä, 76 kg, vaaleat hiukset, jäänsiniset silmät, kestävä, keskinopea mutta syvimmissä merkityksessä kuuluisa ”tunnepelaaja”. Teknisiltä taidoiltaan vauhdittomissa pallokikkailuissa haastoi salskea skandi kenet tahansa maailman huipuista, mutta kun otettiin vauhti mukaan kuvioon, tuli eroa jonkin verran. Laukaisutaitoa löytyi keskinkertaisesti. Terjeä pidettiin molempijalkaisena ja parhaimmillaan häntä oli tituleerattu 11-vuotiaana takapihan Maradonaksi mitä syöttötaitoihin tulee. Pääpeli kaipaasi kenties eniten kehitystä. Monet mutasarjaseurat ja satunnainen käynti ikäkausimaajoukkueessa 17-vuotiaana oli vihkinnyt pelimiehen joka

Markku Heino on kauniaislainen kirjoittaja, joka on julkaissut ja toimittanut kuusi runokokoelmaa.

Poppelinrummuttaja on kokoelma erillisiä tarinoita. Useimmiten miehistä. Jotain naisistakin. Uudistumista intuition rohkaisemana. Kuvitteellista tutkimustietoa tunnetarpeista. Harrastuksia ja mielitekoja identiteetin rakentumisen salalokeroista. Kieliposkimaista olemassaolon kipupistepainantaa. Ajatuskulkuja arjesta. Kliimaksin odotusta, jota koskaan ei tule. Nuuhkaisu luvatusa vihreästä aidan toiselta puolelta. Satunnaisten täyttymysten sävyttämää kihelmöintiä..

Kirjan kertomukset vievät lukijan oman tiensä kulkijoiden mielenmaisemiin. Elämä näyttäytyy välillä kaihoisan värikylläisenä, välillä toivottomuutta hipovana matalalentona.

Henkilöhahmojen herkästä identiteetistä johtuen heidän toiminnallinen ohjautuvuus arjessa, harrastuksissa tai ammatillisesti luiskahtelee helposti normien ulkopuolelle. Mieltä askarruttavia asioita tutkitaan mahdollisesti vuosikausia. Joillekin oivallukset ja räjähtäminen elämänmuutoksen toteuttamiseen tapahtuu silmänräpäyksessä. Avainhahmon rohkeudesta riippuen heidän pyrkimyksensä päätyvät haaveiden porteille. Tarinoissa ei ole välttämättä kuitenkaan sitä suurta kielekkeen takaa luvattua ylevöittävää yllätystä. Elämä ja asiat vain ovat. Niin kuin niiden kuuluukin olla. Ja siihen on tyytyminen vaikka aistiemme kokemustarpeet huutaisivat muuta.

